Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

6. Aarg. Nr. 13. *Den 1. April 1857.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Guds Regjering

af *John Taylor.*

Femte Capitel.

(Fortsat fra Pagina 191.)

Derfor siger Paulus, at „han var henrykt ind i den *tredie* Himmel.“ Stephanus saae Himlene aabnede og Menneskens Søn siddende ved Guds høire Haand.“ Hvor saadan Aabenbaring finder Sted, der findes, uden Flytning af Legemet, en fuldkommen Kundskab om Tingene, saaledes som Gud kjender dem, saavidt som de aabenbares. Saaledes, da Johannes var paa Øen Patmos, siger han: „Jeg henryktesi Aandenpaa Herrens Dag, og jeg hørte bag mig en høi Røst, som en Basunes, der sagde: Jeg er Alpha og Omega, den Første og den Sidste, og hvad Du seer, skriv det i en Bog.“ Aabenb. 1, 10. 11. Da begyndte Aabenbaringen. Det var ligeledes paa samme Maade med Stephanus. Vi uddrager fra dette, at der er et Slør, som skjuler Himlene for vort Blik; men naar dette Slør borttages, og vort Syn er oplyst ved Guds Aand, da kan vi beskue den evige Verdens Herligheder, og Himlen er aabnet for vort Blik.

Naar Personer tages bort fra Jorden og skjules for vort Blik, siger man, at de er farne til Himmels. Derfor siges der, at Elias foer ved en Storm til Himmelen. 2 Kong. 2, 11. Og der siges ogsaa om Jesus, at „der han velsignede dem, skiltes han fra dem og foer op til Himmelen.“ Luc. 24, 51. Men det er de Helliges Bestemmelse, vi har at gjøre med; og om den vil jeg bemærke, at der er mange Grader af Herlighed, og Mennesket vil vorde dømt efter dets Gjerninger. „Der er een Herlighed lignet ved Solens Glands, en anden ved Maanens, og en anden ved Stjernernes; thi ligesom een Stjerne overgaaer den anden i Klarhed, saaledes er og de Dødes Opstandelse.“ 1 Corinth. 15, 41. 42.

Det vilde ikke passe med mit Øiemed for Nærværende at gaae ind i alle Enkelthederne af denne

Gjenstand. Jeg vil dog korteligen bemærke, eftersom jeg nu er i Færd med at tale om Menneskets Legeme, at der er et Sted, kaldet „Paradiset," hvortil de Afdødes Aander gaaer, og venter der paa Opstandelsen og deres Gjenforening med Legemet. Dette var en gammel Læresætning iblandt Jøderne. Paulus ogsaa „blev henrykt ind i Paradiset og hørte uudsigelige Ord." 2 Corinth. 12, 4. Jesus siger i Johannis Aabenbaring: „Den, som seirer, ham vil jeg give at æde af Livsens Træ, som er midt i Guds Paradiis." Aabenb. 2, 7. Dette Paradiis er dog ikke Stedet for opstandne Legemer, men for hedengangne Aander; thi Jesus siger til Røveren paa Korset: „I Dag skal Du være med mig i Paradiis." Luc. 23, 43. To Dage derefter, og efter Opstandelsen af hans Legeme, da Maria saae efter Herren, og han aabenbarede sig for hende, sagde han til hende: „Rør ikke ved mig; thi jeg er endnu ikke opfaren til min Fader, men gak til mine Brødre og siig dem: jeg farer op til min Fader, og Eders Fader, og til min Gud og Eders Gud." Joh. 20, 17. Vi lærer altsaa heraf, at Jesus gik til Paradiset i Aanden tilligemed Røveren paa Korset; men han havde ikke været med sit Legeme hos sin Fader.

Vi vil nu tale om Himmelen, som et Belønningssted for de Retfærdige. Daniel, da han taler om Opstandelsen, siger: „Mange af dem, som sove i Støvet, skulle opvaagne; Somme til evigt Liv, og Somme til Skam og evig Vanære." Dan. 12, 2. Jesus siger, at de, som har forladt Alt og fulgt ham, „skal arve evigt Liv." Matth. 19, 29.

Der tales ogsaa om en Livsens Bog. Paulus taler om Nogle, hvis Navne var skrevne i den. Philip. 4, 3. Jesus hentyder ogsaa til det samme i Joh. Aabenb. 3, 5., hvor han siger: „Den, som seirer, han skal iføres hvide Klæder, og jeg vil ikke udslette hans Navn af Livsens Bog;" og da Johannes taler om det nye Jerusalem i det 21, 27., siger han: „Og intet Ureent skal komme ind i den, ei heller Nogen, som øver Vederstyggelighed og Løgn; kun de, som er skrevne i Lammets Livsens Bog." Deraf vil det sees, at de, som adlyder alle Guds Befalinger, og hvis Navne er skrevne i Lammets Livsens Bog, skal tilsidst indkomme i det nye Jerusalem. Jesus siger atter i Aabenb. 3, 21.: „Den, som seirer, ham vil jeg give at sidde med mig paa min Throne, ligesom og jeg haver seiret, og sidder hos min Fader paa hans Throne." Dette er altsaa den Himmel, saavidt jeg kan forstaae, som Folk venter at komme til.

Vi vil nu forsøge at udfinde dens Beliggenhed. Ovenfor har vi bemærket, at de Hellige skal faae evigt Liv, og at de skal være med Jesus, og ligeledes i det nye Jerusalem. Vi maa nu undersøge hvor Jesu Rige skal være, og hvor Stedet skal være for det nye Jerusalem. Daniel siger i det 7, 13. 14.: „Jeg saae i Synerne om Natten og see, der kom En i Himmelens Skyer, liig Menneskens Søn, og kom ind til den Gamle af Dage, og de førte ham frem for ham. Og der gaves ham Magt og Ære og Rige, at alle Folk, Nationer og Tungemaal skulde tjene ham; hans Herredømme var et evigt Herredømme, som ikke forgaaer, og hans Rige skal ikke fordærves." Heraf finder vi altsaa, at Jesus kommer for at grundlægge et Rige. Hvor er det Rige? Skriften

siger, at alle Nationer, Stammer og Tungemaal skal tjene og lyde ham. Hvor findes disse Nationer, Stammer og Tungemaal? Svaret er, paa Jorden. Vi vil dernæst spørge: Hvor skal de Hellige være? Daniel siger i det 7 C. 27de Vers: „Men Riget og Magten, og Rigernes Storhed, som er *under al Himmelen*, skal gives til det Folk, som er den Allerhøiestes Hellige.“ Her finder vi altsaa, at Jesus regjerer under hele Himmelen med sine Hellige, og at alle Nationer, Herredømmer og Magter skal tjene ham. Jeg bemærkede ovenfor, at de, som seirede, skal være med Jesus, og tilligemed ham have det evige Liv. Sacharias taler i det 14de Cap. om en Tid, da der skal blive en stor Forsamling af Folkene imod Jerusalem, efter at Guds gamle Folk, Jøderne, har forsamlet sig der, og Herren selv skal komme frem til deres Forsvar. Han siger i det 3, 4, 5 og 9 Vers: „Da skal Herren drage ud og krige imod de samme Hedninger, som da han pleiede at føre Strid paa Stridens Dag. Og hans Fødder skulle paa den samme Dag staae paa Oliebjerget, som er ligefor Jerusalem mod Østen, og Oliebjerget skal revne midt ad fra Østen til Vesten, at der skal blive en saare stor Dal, og Halvdelen af Bjerget skal vige mod Norden og den anden halve Deel deraf mod Sønden. Da skulle I flye til mine Bjerges Dal; thi Bjergenes Dal skal naae til Azal, og I skulle flye, ligesom I flyede for Jordskjælvet i Ussiæ, Judæ Konges, Dage; og Herren min Gud skal komme og alle Hellige med Dig. Og Herren skal være Konge *over al Jorden;* paa den samme Dag skal der være een Herre, og hans Navn eet.“ Vi finder altsaa her, at Jesus skal komme, og *alle hans Hellige* skal komme med ham; og at Herren skal være Konge *over al Jorden*. Spørgsmaalet opstaaer igjen: Hvor vil Jesus regjere tilligemed sine Hellige? Svaret er *paa Jorden*. Vi vil atter henvise til Johannis Aabenbaring. Han siger i det 20, 4: „Og jeg saae deres Sjæle, som vare halshugne for Jesu Vidnesbyrds og for Guds Ords Skyld — — — og de bleve levende, og regjerede med Christo de tusinde Aar.“ Og om vi ønsker at vide *hvor* de vil regjere, vil vi atter lade Johannes tale i det 5te, 9. 10.: „Fordi Du er slagtet og med dit Blod haver kjøbt os til Gud af alle Stammer og Tungemaal og Folk og Slægter. Og Du haver gjort os til Konger og Præster for vor Gud; og vi skulle regjere *over Jorden*.“ Det er unødvendigt at anføre mere angaaende denne Gjenstand; det er saa tydeligt, at den, som løber forbi, kan læse det. Jeg veed, at der gives dem, som vil sige os, at dette ikke er de Helliges endelige Bestemmelse. Jeg vil bemærke her, at mange store Tildragelser vil finde Sted med Hensyn til Jordens Renselse, hvis omstændelige Beskrivelse ikke vedkommer mit Æmne for Nærværende. Dog vil jeg anføre, at, dersom Folk antager at de ikke vil boe i en Himmel paa Jorden, efter at den er renset, tager de feil; thi dersom den Lykke bliver os til Deel, at vi har vore Navne skrevne i Lammets Livsens Bog, og kommer ind i det nye Jerusalem, saa maa vi i det samme nye Jesusalem nedstige til Jorden. Jeg synes jeg hører Personer sige: Hvad! skal vi da ikke blive i Himmelen? Jo — i Himmelen; men den Himmel vil være paa Jorden; thi Johannes

siger i det 21de, 1—4.: „Og jeg saae en nye Himmel og en nye Jord, thi den første Himmel og den første Jord vare forgaaede (rensede ved Ild og blevne celestiale), og Havet var ikke mere. Og jeg, Johannes, saae den hellige Stad, det nye Jerusalem, at stige ned af Himmelen fra Gud, beredet som Bruden, smykket for sin Brudgom. Og jeg hørte en høi Røst fra Himmelen, som sagde: see, Guds Paulun er hos Menneskene, og han skal boe hos dem; og de skulle være hans Folk, og Gud selv skal være med dem, og være deres Gud. Og Gud skal aftørre hver Taare af deres Øine, og Døden skal ikke være mere, ei heller Sorrig, ei heller Skrig, ei heller Pine skal være mere; thi det Første er veget bort." Vi seer altsaa heraf, at Jorden er Menneskets endelige Bolig; og i denne Hensigt blev den først skabt, og den vil aldrig opfylde dens Skabelses Maal, indtil dette finder Sted. Ei heller vil Mennesket nogensinde opnaae Maalet for sin Skabelse, indtil dets Aand og dets Legeme er luttret og det indtager sin sande Stilling paa Jorden.

Guds Propheter, i enhver Tidsalder, har skuet fremad til denne Tid; og medens Mange ansaae dem for Daarer, lagde de en evig Grundvold for sig; de saae med Foragt paa det glimrende Tant, som bedaarede de taabelige og fordærvede Mennesker; de kunde ikke føie sig efter deres Rænker og Bedrageri; men med Guds Frygt for deres Øine, og en Kundskab om det Tilkommende, stod de stolt opreiste i Bevidstheden om deres Uskyld og Retskaffenhed, foragtede baade Menneskenes Roes og Magt, udholdt Lidelser, Savn og Død; omvankende i Faare- og Gedeskind, lidende Mangel, martrede og plagede; „thi de forventede den Stad, som haver Grundvold, hvis Bygmester og Forarbeider er Gud." Hebr. 11, 10. Derfor siger Job i det 19de, 25. 26.: „Jeg veed, at min Frelser lever, og at han paa den sidste Dag skal staae *paa Jorden;* og omendskjøndt Ormene, efter min Hud, skal ødelægge dette mit Kjød, skal jeg dog i mit Kjød see Gud."

(Fortsættes.)

De Helliges Eenhed — Broderskab i Christo.

(Fra „the Millennial Star.")

(Fortsat fra Pag. 184.)

Vi har seet, at Christi og hans Apostlers Mission og Lærdomme sigtede til Samfundets Gjenfødelse; at Evangeliet blev givet i den Hensigt, og at alle dets Bestræbelser vare i den Retning. Naar vi ydermere betragter det brede Grundlag for Kirken, som er fremstillet af Apostelen Paulus i almindelige Udtryk, maa Tilliden forøges angaaende den Kjendsgjerning, at i Guds Rige vil Verdens sikkre og eneste Haab findes. „Der er eet Legeme og

een Aand, ligesom I og ere kaldte til eet Haab i Eders Kald, *een* Herre, *een* Tro, *een* Daab, *een* Gud og Alles Fader, som er over Alle, og ved Alle, og i Eder alle.“ Dette er i Sandhed en fast Grundvold for Organisationen af et naturligt Samfund.

Vi komme nu til at betragte Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige. Den gjør Paastand paa at være netop det Rige, som Daniel sagde, at Gud vilde oprette i de sidste Dage. Den tilbyder sig som Verdens Haab, og denne Kirkes Apostler og Ældste erklærer, at de er bemyndigede af Gud til at udføre Samfundets Gjenfødelsesværk. Derfor bør Eenhed og Broderskab være dens Missions høieste Formaal, og dersom den er af Gud, maa dette være Tilfældet.

Vi vil undersøge og see om denne Kirke fremstiller de anførte Træk og Retninger; om den, i dens Barndom, bar den guddommelige Lignelse, og om den under sin Væxt nogensinde har udviklet og frembragt i tydeligere Omrids hine Særkjender, som giver Guds Rige dets Eiendommelighed, og som Verden ikke har været heldig i at efterligne. Er det lykkets denne Kirke, da er dens Guddommelighed stadfæstet; thi derpaa, siger Jesus, „skal alle Mennesker kjende, at I ere mine Disciple.“ „At de skulle være fuldkommede til eet, at Verden kan kjende, at Du haver udsendt mig.“ Forudsat at de Sidste Dages Helliges Kirke viser en Nærmelse til Eenhed, det beviser ikke alene, at dens Oprindelse er fra Himmelen, men stadfæster ogsaa Guddommeligheden af Christi Mission, hvilket paa den anden Side den frafaldne Christenhed ikke gjør; thi det, som Jesus erklærede at være det ægte Beviis for Verden paa hans Kaldelse, fremvises ikke af Secterismen.

1) Mormonsk Theologi lærer, at Grundvolden for Samfundets Gjenfødelse er en theocratisk Regjeringsform.*) Denne indbefatter Dannelsen af en Samfundstilstand, hvori Gud har Overbestyrelsen med Menneskets Anliggender, og former ethvert Forhold. Heller ikke er dette for de Hellige en Sag, som blot bestaaer af Ord — et sværmersk Intet, en Phantasie-Regjering, eller en Drøm om Natten, der forsvinder, naar Dagen kalder os til travl Virksomhed; men for dem er Guds Konge- og Herredømme over dem ligesaa bogstaveligt og virkeligt som en jordisk Konges over sine Undersaatter. Denne theocratiske Idee blander sig og gjør sig gjeldende i deres daglige Anliggender og Pligter, og endog i deres offentlige og huuslige Fornøielser. Ofte har Tilskuere været aldeles forbausede over de praktiske Beviser, som de Hellige giver paa denne Eiendommelighed i deres Religion. Hedenske Begreber er saa fuldstændigen vendt op og ned paa og gjækkede ved Mormonernes Maade at udføre Tingene paa, som at aabne offentlige Fornøielser, Selskaber og Baller i Herrens Navn, og ved at paakalde hans Velsignelse, saa at Hjernen paa Reisende, Skribenter, Præster og Folk er derved sat i en fuldkommen Forvirring. Og vel maatte dette blive Tilfældet, thi Gud er saa aldeles udeladt eller forglemt i det praktiske

---

*) Det er Guds umiddelbare Regjering formedelst sit Præstedømme og sine aabenbarede Love.

Liv i Hedningesamfundet, og hans Regjering og Rige er saa rene Hjernespind i de Christnes Indbildning, at et theocratisk Samfund er for dem ligesaa forunderligt, som deres egen Forflyttelse ind i en anden Verden vilde være. Denne de Helliges Eiendommelighed i Modsætning til Hedningevæsenet er vigtig og betydningsfuld. Verden maa kneise med Nakken og vrøvle om, at det altsammen er religiøs Naragtighed; ikkedestomindre tilkjendegiver disse de Helliges Særkjender, at dette Folk er sig bevidst at være regjeret af Gud, i en saadan Grad, at det beskæmmer det falskeligen saakaldte christne Samfunds gudsfornegtende Begreber og Sæder. Ved at vise denne følelige og udstrakte Indblanden af Theocrati i dets Systems Virken, som Menneskene har behaget at kalde „Mormonisme,“ beviser vi meget mere end det først kunde synes, eftersom den praktiske Guds Regjering maa være Grundlaget for Samfundets Gjenfødelse. Alle de gamle Hellige troede dette; de mangelfulde Systemer i de tilbagelagte sex Aartusinder bekræfter det; Fornuft, Udviklingsorden og Opdragelse forener sig ogsaa i at understøtte vor Anskuelse. Det er en Grundlov, saavel som en almindelig Lov, at den Høiere regjerer den Ringere, at Lærlingen lærer af Mesteren, og at den videnskabelige Mand modtager Underviisning af Naturen. Paa samme Maade maa Gud anvise Veien til Ophøielse og Fuldkommenhed og lægge Grundvolden for Samfundets Gjenfødelse. Det Samfund er ikke ægte, hvis Overhoved Gud ikke er. Eenhed og Broderskab kan ikke erholdes, dersom Menneskeslægtens store Fader udelades fra Samfundsorganisationen. Theocrati har været Regjeringsformen iblandt Guds Folk i alle Tidsaldre, om de end undertiden har været fredløse, eller holdte i Fangenskab, eller nødte til at skjule sig paa Grund af de Onde. De Sidste Dages Hellige, derfor, idet de antager nævnte Regjeringsform i Lighed med de fordums Hellige, skrider ikke alene fremad til Eenhed og Broderskab med Hensyn til disse af denne Uddeling, men omfatter ogsaa enhver trofast Sjæl af Menneskeslægten. Hvor nær træffer ikke dette sammen med Christi Bøn, hvor nøiagtig er ikke Overeensstemmelsen! „Men jeg beder ikke alene for disse, men ogsaa for dem, som formedelst deres Ord skulle troe paa mig; paa det de maae Alle være eet, ligesom du, Fader, i mig, og jeg i Dig, at de og kulle være eet i os.“ „Mormonismen afgiver i dens theocratiske Grundvæsen det sande Grundlag for Samfundets Gjenfødelse — for Eenhed og Broderskab.

2) Sekterisk Christendom fremstiller mange Slags Veie, Tro, Haab, Interesser, Bestemmelser og Aander; mange Slags Kirkeorganisationer, Samfund, Systemer, Indretninger, Forsamlinger og Communer, ligesaa forskjellige fra hverandre, som Handelsfirmaerne er i nogen Nation, ligesaa talrige og kappende med hverandre som de næsten talløse Udsalgssteder i det handelsdrivende England. I Sandhed, endog disse sidste tjener alene til at udgjøre den store Adskillelse iblandt Folket og Interessens Splittelse, som er saa almindelig i Nutidens Samfund.

Som ovenfor bemærket, dette er i Religionen forsvaret som heldbringende Kappelyst, nødvendig for Christendommens Fremgang; og i timelige Anliggender ansees det, at Samfundet kan ikke løbe paa Civilisationens Bane uden denne Kappen. Hvad der angaaer den religiøse Deel af Spørgsmaalet, saa kan vi ikke fatte hvorledes dette Uhyre, Sekterismen, med de mange Hoveder og mange Legemer, kan bidrage til Christendommens Fremgang, eftersom Christi Evangelium indbefatter Eenhed og Broderskab. Og alligevel siger man os, at uanseet alt dette, er det dog kun een Kirke, Dele af Christi Legeme; men dersom denne Splittelse er blot en Skuffelse, vil det være vanskeligt at sige, hvori den adskiller sig fra Virkeligheden. Endskjøndt man siger os, at Uovereensstemmelsen er ikkun angaaende mindre Punkter, vilde det ikkedesmindre blive vanskeligt logisk at bevise, hvorledes det kan være mindre væsentligt, som saa almindeligt har en skadelig Indvirken paa Samfundet, og frembringer den nærværende Tingenes Tilstand, hvorledes Overeensstemmelse angaaende nogle faa Punkter kan opveie Meningsforskjellen angaaende de titusinder, eller hvorledes Enighed kan triumphere, naar Sekterismen er seierrig paa enhver Mark. Til Trods for disse Nutidens Samfunds herskende Begreber og Særkjender, lærer de Helliges Theologi, at de maa blive *eet* baade i aandelige og timelige Ting. Den holder for, at ingen Sag er ringe, som er i Fjendskab med Eenhed og Broderskab, ei heller er Noget uvæsentligt, som bidrager til at danne disse Forhold. Den indskærper den Idee, at der maa være en fuldkommen Overeensstemmelse i Legeme, Aand, Tro, Haab, Lærdom, Interesse og Bestemmelse. Ved Gjennemførelsen af disse Hoved-Anskuelser erklærer den, at der er blot *een* Saliggjørelsesplan for *alle* Adams Sønner. Der findes ingen Voldgiftskjendelse i dette System. Dissenter og Geistlige, Papister og Hedninger, Fortidens som Nutidens, maa alle komme ind ad den samme Dør og vandre paa den samme Sti, dersom de skal opnaae celestial Herlighed. Naar de, som er i Mørke angaaende Saliggjørelsens store System, fremkaster for de Hellige Tilværelsen af Loven om de kjødelige Bud i gamle Israel, og paastaaer, at Evangeliet blev ikke prædiket førend i Christi Dage, henviser Brødrene dem til saadanne Skriftsteder, som: „Den (Loven) blev *føiet til* for Overtrædelsers Skyld.“ „Thi for os blev Evangeliet prædiket, *ligesaa vel som for hine;* men Ordet, som prædikedes, gavnede dem ikke, fordi det var ikke forenet med Tro hos dem, som hørte det.“ „I Elskelige! da jeg alvorligen havde for at tilskrive Eder om den fælles Frelse, fandt jeg det fornødent at tilskrive Eder med Formaning om at stride for den Tro, som *eengang er overantvordet de Hellige;*“ og mange andre bibelske Anviisninger, at de Troende i alle Tidsaldre, som ikke forhærdede deres Hjerter, forstod Evangeliet og blev frelst ved det. I Sandhed, i ovenstaaende Anførsler er fremsat Exempler for de Hellige baade af Paulus og Juda paa hvad der var skeet før deres Tid. Men om der endog ikke var saadanne Anviisninger i den hellige Bog — ja, om Bibelen end ikke var ble-

ven skreven, og alle Spor af Fortidens Historie var tabte, vilde dog de Sidste-Dages-Hellige være lige overbeviste om dette Punkt. Aanden af deres Religion vilde nøde dem til at antage denne Anskuelse om Gjenstanden. Deres Tilbøielighed og Hang til Eenhed og Broderskab, som var og er hos alle Hellige, og som er plantet i deres Hjerter ved den Hellig-Aand, vilde ikke lade dem betragte Tingen i noget andet Lys. Om end ikke eet Ord var bleven skrevet desangaaende, den Overbeviisning hos dem vilde være lige saa stærk: „*At de Alle maa være eet.*“ Med denne Nøgle kan enhver Biomstændighed oplukkes. Der siges her i Sandhed fra Begyndelsen til Enden i almindelige Udtryk: „En fuldkommen Overeensstemmelse i alle Punkter.

3) De Sidste Dages Hellige er ikke alene enige med de forrige Dages Hellige i en almindelig Betydning, men ogsaa i enhver theokratisk Enkelthed. For dem maa der nu ligesaavel som i Petri, Jacobi, Johannis og Pauli Dage være inspirerede Apostler, Propheter, Evangelister, Hyrder, Halvfjerdsindstyver, Ældster, Lærere og enhver anden Embedsmand i Kirkens Organisation. De er ogsaa visse paa, at Kirkens Organisation i Christi Dage stemte overeens med Kirkens i enhver anden Tidsalder. Naar sekteriske Præster siger dem, at saadanne Embedsmænd er unødvendige nu, og at denne Tingenes Orden ikke var bestemt til at vedblive, ændser de ikke saadanne Vrangslutninger. Mormonsk Theologi og den Hellig-Aand henpeger til Eenhed og Broderskab i Organisationen, ligesaa vel som i alt Andet. Angaaende Vaaset om det mindre Væsentlige i Religion kunde der dog passende spørges: Dersom Nutidens Christendom havde den samme Organisation, og den samme Tingenes Tilstand, som de forrige Dages Hellige klyngede sig saa fast til, og som de Sidste Dages Hellige ligesaa vedholdende klynger sig til, om den da vilde være det store Uhyre med de mange Hoveder og mange Legemer, som den nu er?

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste April.

Vi har erfaret, at de to sidste Haandkarrecompagnier af Emigranter ankom den 9de og 30te Novbr. sidstleden. Iblandt dem, der ankom den 9de, antager vi at de skandinaviske Emigranter var. Paa Grund af den sene Aarstid havde de lidt Besværligheder formedelst Uveir og Kulde, men tilstrækkelig Hjælp af Trækdyr og Vogne, ladte med Levnetsmidler og Klæder var, ved det første Præsidentskabs Omhu, og ved de Helliges i Utah Beredvillighed at hjælpe, udsendte til at møde dem, tage dem op og vederqvæge dem. Dødeligheden har været mindre iblandt Haandkarrecompagnierne, end de foregaaende Aar iblandt Vogntogscompagnierne. — Vi henviser vore Læsere til følgende Anmeldelse af vor elskelige Broder Præsident Grants Døds. Han var agtet og elsket som en stor Mand i Israel.

Præsident Jedediah M. Grants Død.

Ifølge Efterretninger fra Utah har vi den sørgelige Efterretning at meddele, at Jedediah M. Grant, Præsident Brigham Youngs anden Raadgiver, døde Mandag Aften den 1ste December 1856, Kl. 10 og 20 Minutter i en Alder af 40 Aar, efter en Sygdom, som varede omtrent 2 Uger, og begyndte med Forkjølelsesfeber og endte med Lungebetændelse. Denne pludselige og uventede Tildragelse vil fremmane deeltagende Følelser af Sorg og Bedrøvelse iblandt alt Guds Folk, men fornemmelig iblandt dem, som var nærmere bekjendte med denne store og gode Mand i Israel. Han indtraadte i Kirken i sin tidlige Ungdom, og har været med de Hellige i alle deres Trængsler og Gjenvordigheder. Hans Trofasthed i Modgang og Medgang — hans utrættelige Udholdenhed og Charakteerfasthed — hans ubegrændsede Kjærlighed for Sandhedens Sag — hans varme Hengivenhed for de Hellige, forenet med et utvungent selskabeligt Væsen, gjorde ham elsket af mange Tusinder.

I mange Aar indehavde han den høie og vigtige Stilling som een af de syv Præsidenter over alle de Halvfjerdsindstyve, og var meget agtet og elsket i denne ansvarsfulde Stilling. Ved Militsen var han General-Major og tjente med Hæder og Værdighed og nød Alles Kjærlighed og Bifald. Som Borgemester i Saltsøstaden har han fremmet sine Medborgeres Velfærd ved at udtænke og udføre nyttige Planer. I den lovgivende Forsamling var han mange Gange eenstemmigen valgt som Husets Præsident. I denne hæderlige Stilling fremviste han paa en mærkelig Maade saadanne Charakteertræk, som saa ypperligen qvalificerede ham til at præsidere over hiin værdige Forsamling. Men i det høie og hellige Kald som een af de tre Præsidenter over Guds Kirke paa Jorden skinnede hans Viisdom og Talenter allerklarest. Den Hellig-Aands Lys og Kraft var mægtigen i ham. Hans Ord var som Torden og slog som den stærke Lynild ned i Hyklerens og Overtræderens Hjerte. Sandhedens ildfulde Sprog flød fra hans Læber og trængte ind og ransagede Menneskenes Indre. Hans uophørlige Arbeide, i det forgangne Aar, i Reformationsværket iblandt de Hellige vil aldrig forglemmes hverken i Tid eller Evighed. Han er nu gaaet til Guds Paradiis, og forenet med de Forløstes utallige Hær, vil han fornye sit Arbeide i Aandeverdenen med at forberede dem til Opstandelsen.

Farvel, elskelige Broder Grant! Farvel for en kort Tid! Du er gaaet bag Sløret; trofast var dit Arbeide her; herlig vil din Hvile vorde der; *velsignet være dit Minde!*

Prøver Aanderne!

(Uddrag af Joseph Smiths Journal for April 1842.)

(Fortsat fra Pag. 159.)

Ved at efterspore Tingen fra Grunden af, og betragte den philosophisk, vil vi finde en meget væsentlig Forskjel imellem Legemet og Aanden. Legemet antages at være organiseret Materie, og Aanden antages af Mange at være immateriel, d. e. uden Substants. Vi beder om Tilladelse at være af en anden Mening, og paastaaer, at Aanden er substantiel, at den er materiel; men at den bestaaer af en mere reen, elastisk Materie, end Legemet; — at den var til før Legemet, kan være til i Legemet, og vil være til, skilt fra Legemet, naar det vil hensmuldre til Støv; og at den i Opstandelsen atter vil vorde forenet med Legemet.

Uden at indlade mig paa at beskrive denne mysteriøse Forbindelse, og de Love, som regjerer Menneskets Legeme og Aand, deres Forhold til hinanden, og Guds Bestemmelse med Hensyn til Menneskets Legeme, vil jeg ikkun bemærke, at Menneskeaanderne er evige, at de er regjerede af det samme Præstedømme som Abraham, Melchisedeck og Apostlerne; at de er organiserede efter dette Præstedømmes Orden, som er evigt, „uden Dages Begyndelse eller Aars Ende;" at de alle bevæger sig, hver i deres Virkekredse, og er regjerede ved Guds Lov; — at, naar de kommer tilsyne paa Jorden (i Kjødet), er de i en Prøvestand, og beredes, om de er retfærdige, for en tilkommende og større Herlighed; — at gode Menneskers Aander kan ikke give sig af med de onde Aander, udenfor de foreskrevne Grændser; thi „Michael, Erke-Engelen, turde ikke fremføre en Bespottelses-Dom imod Djævelen, men sagde: Herren straffe Dig!" Juda 9 V.

Det synes ogsaa, at de onde Aander har deres Skranker, Grændser og Love, hvorved de regjeres eller styres, og kjender deres tilkommende Skjæbne; derfor sagde de, som var i den Besatte, til Frelseren: Er Du kommen for at plage os før Tiden;" og da Satan fremstillede sig for Herren iblandt Guds Sønner; sagde Herren til ham: „Hvorfra kommer Du? og Satan svarede Herren og sagde: „fra at gaae omkring paa Jorden, og vandre op og ned paa den;" og han kaldes udtrykkeligen i Skriften for den Fyrste, som haver Magt i Luften; og det er saare tydeligt, at de onde Aander besidde en Magt, som ikkun kan holdes i Tømme af dem, som har Præstedømmet, hvilket vi forhen har bemærket i Tilfældet med de syv Sønner af Skeva, Ap. Gj. 19.

Efter at have sagt saa meget angaaende almindelige Principer, uden særskilt Hensyn til den særegne Stilling, Magt og Indflydelse, som Troldkarlene i Ægypten havde, eller Jødernes Troldqvinder og Troldmænd, eller Hedningernes Orakler, deres Sortekunstnere, Spaamænd og Stjernetydere, eller de Maanesyge, eller de, som var besatte af Djævle i Apostlernes Dage, vil vi anføre og søge at fremstille (ved Hjælp af Skriften) nogle faa Tilfælde af Opdagelse af falske Aander i

nyere Tider, og i denne Tid, hvori vi lever.

De „franske Propheter“ var i Besiddelse af en Aand, som bedrog; de fandtes i Vivario og Dauphinée i stort Antal i Aaret 1688, hvori blandt mange Drenge og Piger fra 7 til 25 Aar gamle; de havde besynderlige Anfald, ledsagede med Skjælvning og Besvimelse; hvorunder de udstrakte Arme og Been; de forblev en Stund i en Henrykkelsestilstand, og naar de kom til Bevidsthed igjen, yttrede de alt, hvad der kom i deres Mund; (see Bucks theologiske Lexicon).

Gud har aldrig havt Propheter, som handlede paa denne Maade; der var aldrig noget Usømmeligt i Herrens Propheters Fremgangsmaade i nogen Tidsalder; heller ikke havde Apostlerne eller Propheterne i Apostlernes Dage noget Saadant. Paulus siger: „I kunne alle prophetere den Ene efter den Anden; men dersom en Anden, som sidder der, faaer en Aabenbarelse, da tie den Første, thi *Propheternes Aander ere Propheterne underdanige,*“ men i de ovenberørte Tilfælde finder vi, at Propheterne *er Aanden underdanig*, og falder omkuld, har Krampetrækninger, vælter sig og besvimer formedelst Indflydelsen af den Aand, som har fuldkommen Herredømme over dem. Paulus siger: „Alt skee sømmeligen og med Orden;“ men i de omtalte Tilfælde finder vi den største Uorden og Usømmelighed i Maaden, hvorpaa baade Mænd og Qvinder gebærde sig. Den samme Regel kan anvendes ved mange af Nutidens Religionsopvækkeres Falden omkuld, Vælten omkring, Besvimelser, Rystelser og Henrykkelser; hvilket ikke er bevirket af Guds Aand, som ikke er Forvirringens, men Fredens Aand.

Johanna Southcott paastod at være en Prophetinde, og skrev en Bog om Prophetier i 1804, hun blev Grundlæggeren af et Folk, som endnu findes. Hun skulde føde, paa et bestemt Sted, en Søn, som skulde være Messias, hvilket slog feil. Fraseet dette, læser vi nogensteds i Guds Ord om en Qvinde, som grundlagde en Kirke? Paulus formaner Qvinderne paa hans Tid „til at tie stille i Forsamlingerne, men om de ønsker Underviisning om Noget, da adspørge de deres Mænd hjemme;“ han vilde ikke tilstede en Qvinde „at byde, eller herske, eller anmasse sig Myndighed i Menigheden;“ men i det omtalte Tilfælde finder vi en Qvinde at være en Kirkes Stifter, Aabenbarer og Veileder, dens Alpha og Omega, tvertimod enhver anerkjendt Regel, Grundsætning og Orden.

Jemimah Wilkinson var en anden Prophetinde, som figurerede vidt og bredt i Amerika i det forløbne Aarhundrede. Hun angav, at hun blev syg og døde, og at hendes Sjæl foer til Himlen, hvor den endnu er. Strax derefter blev hendes Legeme gjenoplivet af Christi Aand og Kraft, derpaa stod hun frem som en offentlig Lærer og erklærede, at hun havde umiddelbar Aabenbaring. Den Hellige Skrift paastaaer bestemt, at „Førstegrøden er Christus; dernæst *de, som ere Christi udi hans Tilkommelse*; derpaa kommer Enden.“ Men Jemimah, efter hendes Vidnesbyrd, døde og opstod igjen før den i Skriften omtalte Tid. Forestillingen om at hendes Sjæl var i Himmelen, medens hendes Legeme levede paa Jorden, er

bagvendt. Da Gud blæste Livets Aande i Menneskets Næse, blev han en levende Sjæl, forinden havde han intet Liv, og, da det blev borttaget, døde hans Legegeme, og saaledes gik det med Frelseren, da Aanden forlod Legemet, heller ikke blev hans Legeme levende, indtil hans Aand vendte tilbage i Opstandelsens Kraft. Men Jemimah Wilkin, som sagde, at hendes Sjæl (Liv) var i Himmelen, og hendes Legeme uden Sjælen (eller Livet) paa Jorden, levende (uden Sjælen, eller) uden Liv.

Irvingitterne er et Folk, som har efterlignet Sandheden, maaskee nærmest af nogen af Nutidens Sekterere. De begyndte omtrent for 10 Aar siden (eller 1832) i Staden London i England; de har dannet Menigheder i forskjellige Dele af England og Skotland, og nogle faa i Øvre Canada i Amerika. Hr. Irving, deres Stifter, var en lærd og talentfuld Præst i den skotske Kirke; han var en stor Logiker, og en kraftig Taler, men derhos vild og sværmersk i sine Anskuelser. Som han bevægede sig i de høiere Kredse, og besad Talent og Nidkjærhed, bragtes han i en Stilling at blive en anseet Mand, og at opreise et Samfund, som er kaldet efter hans Navn.

Irvingitterne har Apostler, Propheter, Hyrder, Lærere, Evangelister og Engle. De paastaaer at have Tungemaalsgaven og Udlæggelsen af Tungemaal, og, i nogle faa Tilfælde, Helbredelsens Gave.

Den første prophetiske Aand, som lagdes for Dagen, var i Jomfruerne Campbells, som Hr. Irving traf sammen med, paa en Reise i Skotland; de havde, hvad der kaldtes i deres Sekt, „Yttringer,“ som øiensynligen fremkom ved overnaturlig Paavirken. Hr. Irving, som faldt i den almindelige Vildfarelse, at ansee alle overnaturlige Tilkjendegivelser som kommende fra Gud, tog dem med sig til London, og indførte dem i sin Menighed.

De blev ærede som Guds Prophetinder, og naar de talte, maatte Irving eller hvilkensomhelst af hans Præster tie stille. De var besynderligen paavirkede i Forsamlingen, og fremkom med underlige Yttringer, givne med en unaturlig, skingrende Stemme, og med Gysen bevirkende Lyd gjorde de hyppigen Brug af nogle faa afbrudte, usammenhængende Sætninger, som var tvetydige, forvirrede og uforstaaelige; til andre Tider var de mere forstaaelige. De pleiede ofte udraabe: „Der er Synd! Der er Synd!“ Og Hr. Irving blev dreven, under Indflydelsen af denne Anklage, til at falde ned paa sine Knæe for den offentlige Forsamling og bekjende sin Synd, ikke vidende om han havde syndet eller hvori, eller om det gjaldt ham selv eller nogen Anden. Under disse Foretagender var de talende Personers Legemer mægtigen paavirkede, deres Ansigter var fordreiede, de havde hyppige Krampetrækninger i deres Hænder, og det hele System var, med Mellemrum, heftigen fortrukket; det formodedes dog, at de undertiden talte i rigtige Tungemaal, og havde rigtige Udlægninger.

(Fortsættes).

Joseph Smiths Levnetslöb.

Marts. 1836. (Fortsat fra Pag. 181).

Jeg spurgte derpaa de forskjellige Qvorumer særskilt, og derefter den hele Forsamling, om de antog Indvielsesbønnen, og anerkjendte Huset som indviet. Stemmegivningen var eenstemmigen bekræftende i ethvert Tilfælde.

Herrens Nadver blev derpaa administreret; Præsident Don Carlos Smith velsignede Brødet og Vinen, som blev omdeelt af adskillige Ældste til Menigheden; hvorefter jeg bar Vidnesbyrd om min Mission og om Engles Betjening.

Præsident Don Carlos Smith bar ogsaa Vidnesbyrd om Sandheden af Herrens Værk, hvormed vi var beskjæftigede.

Præsident Oliver Cowdery bevidnede Sandheden af Mormons Bog og af Herrens Arbeide i disse sidste Dage.

Præsident F. G. Williams opstod og bevidnede, at medens Præsident Rigdon bad sin første Bøn, kom en Engel ind igjennem Vinduet og tog Sæde imellem Fader Smith og ham, og forblev der under hans Bøn.

Præsident David Whitmer saae ogsaa Engle i Huset.

Præsident Hyrum Smith gjorde nogle passende Bemærkninger og lykønskede dem, som havde udholdt saa megen Møie og Savn for at bygge Huset.

Præsident Rigdon gjorde derefter nogle passende Slutningsbemærkninger, og en kort Bøn, hvorefter vi beseglede Dagens Forretninger ved at raabe Hosianna, Hosianna, Hosianna for Gud og Lammet, tre Gange, beseglende det hver Gang med Amen, Amen og Amen.

Præsident Brigham Young gav en kort Tale i Tungemaal, og David W. Patten udlagde, og gav selv en kort Opmuntring i Tungemaal, hvorefter jeg velsignede Forsamlingen i Herrens Navn, og den adskiltes lidt over Kl. 4, efter at have viist den roligste Opførsel under hele Tjenesten.

Jeg mødtes med Qvorumerne om Aftenen og underviste dem angaaende Ordinancen Fodtvætningen, som de skulde forrette den paafølgende Onsdag; og gav dem Underviisning med Hensyn til Prophetiens Aand, og opfordrede Forsamlingen til at tale og ikke frygte for at prophetere Godt om de Hellige; thi dersom I propheterer om at Høiene skal synke, og at Dalene skal høines, og at Zions Fjender skal falde og Guds Rige reise sig, da skal det skee. Undertryk ikke Aanden, thi den Første, der aabner sin Mund, skal modtage Prophetiens Aand.

Broder G. A. Smith opstod og begyndte at prophetere, da en Larm blev hørt, ligesom Lyden af et fremfarende vældigt Veir, som fyldte Templet, og hele Forsamlingen opstod paa een Gang, paavirket af en usynlig Kraft; Mange begyndte at tale i Tungemaal og at prophetere; Andre saae herlige Syner; og jeg saae Templet opfyldt med Engle, hvilken Kjendsgjerning jeg meddelte Forsamlingen. Folket i Nabolavet kom løbende tilsammen, (thi de hørte en usædvanlig Lyd indenfor, og saae et skinnende Lys som en Ildstøtte at hvile paa Templet,) og var forundrede over det, som tildrog sig.

Antallet af de tilstedeværende Embedsmænd ved denne Leilighed ver firehundrede og sexten, hvilket var et større Antal, end som nogensinde før havde forsamlet sig ved tidligere Leiligheder.

Dette vedblev indtil Forsamlingen sluttede Kl. 11 om Aftenen.

Mandag den 28de. Bivaanede Skolen. Noget varmt, som om Foraaret.

Tirsdag den 29de. Bivaanede Skolen, hvilken var den sidste Dag af vort Kursus i hebraiske Forelæsninger af Professor Seixas.

Kl. 11 Form. mødte Præsidenterne Joseph Smith *junior*, Frederik G. Williams, Sidney Rigdon, Hyrum Smith og Oliver Cowdery i det Allerhelligste i Herrens Huus, og anraabte ham om en Aabenbaring, angaaende vor Dragen op til Zion og andre vigtige Ting. Efter at vi havde forenet os i Bøn, skete Aandens Røst til os, at vi skulde komme ind i dette Sted tre Gange, og ogsaa tilkalde de andre Præsidenter, de to Biskopper og deres Raad, Enhver at staae paa sin Plads, og at faste hele Dagen og ligeledes Natten, og at under dette, dersom vi vilde ydmyge os, skulde vi faae videre Meddelelse fra ham. Efter at dette Ord var modtaget, sendte vi strax Bud efter de andre Brødre, som indfandt sig.

Præsidentskabet skred frem til at ordinere George Boosinger til Overpræstedømmet og salve ham. Dette var som en Følge af, at han havde tjent os med timelige Ting i vor Nød, og ligeledes fordi han forlod Stedet netop inden Indvielsen af Herrens Huus for at bringe os de timelige Midler forhen omtalte. Strax derefter skete Herrens Ord til os ved Præsident Joseph Smith junior, at de, som havde indtraadt i det hellige Sted, maatte ikke forlade Huset førend om Morgenen, men sende Bud efter saadanne Ting, som var nødvendige, og ligeledes under vort Ophold, maatte vi rense vore Fødder og nyde Sakramentet, at vi kunde blive helligede for ham, og derved blive skikkede til at forrette i vort Kald den paafølgende Morgen og toe de Ældstes Fødder.

I Overeensstemmelse dermed gik vi frem at rense vore Ansigter og vore Fødder, og gik derpaa frem med at toe hverandres Fødder. Præsident Sidney Rigdon toede først Præsident Joseph Smiths, juniors, Fødder, og blev derpaa toet af ham igjen; Præsident Rigdon toede derefter Præsidenterne Joseph Smith senior og Hyrum Smith. Præsident Joseph Smith junior toede Præsident Frederik G. Williams, og Præsident Hyrum Smith toede siden Præsident David Whitmers og Præsident Oliver Cowderys Fødder. Præsident David Whitmer toede Præsident William W. Phelps Fødder, og denne toede igjen Præsident David Whitmers Fødder. Biskopperne og deres Raadgivere blev derpaa toede, hvorefter vi nød Brødet og Vinen. Den Hellig Aand hvilede paa os, og vi forblev i Herrens Huus hele Natten, propheterede og prisede Herren.

Onsdag Morgen den 30te. Kl. 8 mødte ifølge Bestemmelsen Præsidentskabet, de Tolv, de Halvfjerdsindstyve, Høi-Raadene, Biskopperne og deres ganske Qvorum, Ældsterne og alle Embedsmænd i denne Stav af Zion, beløbende sig til omtrent tre Hundrede, i Herrens Tempel for at foretage Ordinancen, Fodtvætningen. Jeg besteg Talerstolen og bemærkede til Forsamlingen, at vi havde

gaaet igjennem mange Prøvelser og Trængsler siden denne Kirkes Organisation, og at dette var et Jubelaar før os, en Glædestid, og at det var tjenligt for os at anskaffe Brød og Viin tilstrækkeligt til at gjøre vore Hjerter glade, eftersom vi sandsynligviis ikke skal forlade dette Huus førend om Morgenen; for dette Øiemed vil vi opfordre Brødrene til at gjøre et Sammenskud. Opsynsmænd gik omkring og indsamlede et gavmildt Sammenskud, og Sendebud blev affærdigede efter Brød og Viin.

Baller, Vand og Haandklæder blev beredte, og jeg kaldte Huset til Orden, og Præsidentskabet gav sig i Færd med at toe de Tolvs Fødder, og udtalte mange Prophetier og Velsignelser paa deres Hoveder i den Herres Jesu Navn; og derpaa gik de Tolv frem og toede Fødderne paa Præsidenterne over de forskjellige Qvorumer. Brødrene begyndte at udtale Prophetier paa hverandres Hoveder, og Forbandelser over Christi Fjender, som beboe Jackson County, Missouri; og vedblev med at prophetere og velsigne og besegle dem med Hosianna og Amen, næsten indtil Kl. 7 om Aftenen.

Brødet og Vinen blev da bragt ind, og jeg bemærkede, at vi havde fastet hele Dagen, og paa det vi ikke skal forsmægte, saa skal vi gjøre ved denne Leilighed ligesom Frelseren gjorde; vi skal velsigne Brødet og give det til de Tolv, og de til Mængden. Medens det bragtes omkring, gjorde jeg følgende Bemærkninger: At Tiden, som var os paalagt at vi skulde blive i Kirtland for at blive begavede, vilde være udrunden om nogle faa Dage, og da skulde de Ældste gaae ud, og Enhver maatte staae for sig selv, eftersom det ikke var nødvendigt, at de skulde udsendes To og To som i forrige Tider, at de skulde gaae ud i al Sagtmodighed, i Besindighed, og prædike Jesum Christum og ham korsfæstet; men ikke stride med Andre paa Grund af deres Tro og Religions Systemer, men vedblive at følge et stadigt Løb. Dette meddeelte jeg dem paa Befalings Viis; og Alle, som ikke iagttager det, vil neddrage Forfølgelse over sig, medens de, som iagttager det, vil stedse være fyldte med den Hellig Aand; dette udtalte jeg som en Propheti og beseglede den med Hosianna og Amen.

Ligeledes at de Halvfjerdsindstyve er ikke kaldte til at tjene ved Bordene eller præsidere over Menigheder for at jævne Udestaaelser, men til at prædike Evangeliet og oprette Menigheder og sætte Andre, som ikke hører til disse Qvorumer, og som er Overpræster, til at præsidere over dem. De Tolv skal heller ikke tjene ved Bordene, men bære Rigets Nøgler til alle Nationer og aabne for dem, og kalde paa de Halvfjerdsindstyve til at følge efter dem og hjælpe dem. De Tolv har sin Frihed til at gaae hvorhen de vil, og om Nogen skulde sige: Jeg ønsker at gaae til et saadant Sted; lad alle de Øvrige sige Amen.

(Fortsættes.)

Contoirets Tilgodehavende den 24de Marts 1857.

Conferencen.	Agenten.	Boggjæld.					
Kjøbenhavn.	A. P. Trane	1047	Rdl.	3	Mk.	6	Sk.
Aalborg.	J. C. Klingbeck . . .	248	—	5	—	8	—
Fredericia.	R. Mikkelsen	252	—	4	—	1	—
Fyen.	A. Hansen	481	—	4	—	5	—
Lolland.	P. Petersen	208	—	2	—	2	—
Bornholm.	H. Jensen	213	—	1	—	10	—
Vensyssel.	J. C. Thomsen . . .	322	—	4	—	15	—
Skaane.	N. Ädler	685	—	"	—	"	—
Brevig.	S. Gudmundsen . . .	765	—	3	—	11	—
Stockholm.	L. Nilsson	755	—	2	—	9	—
	Summa	4981		2	—	3	—

Diverse Debitorer.

	Rdl.	Mk.	Sk.
Transport	4981	2	3
N. P. Petterson	12	"	"
Jürgens	2	"	11
Køhl	4	"	6
H. Christophersen . . .	3	5	11
H. Hendriksen	"	2	4
Niels Andersen	11	3	4
A. Grønbeck	9	3	8
Lateris	5024	5	15

	Rdl.	Mk.	Sk.
Transport	5024	5	15
A. Weihe	13	2	14
Johan Liljenstrøm . . .	2	2	4
Aake Svensen	4	1	10
Sergeant Runde . . .	2	3	"
Luminary Office . . .	66	1	8
Götheborgs Mission . .	7	3	"
Summa	5121	2	3

Indbetalte Bogpenge.

J. C. Thomsen	100	Rd.	-	Mk.	-	Sk.
A. P. Trane	64	—	-	—	-	—
P. Pedersen	11	—	4	—	-	—
R. Mikkelsen	180	—	-	—	-	—
S. Gudmundsen	32	—	-	—	-	—
Summa	387	—	4	—	-	—

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5. Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.

Trykt hos F. E. Bording.